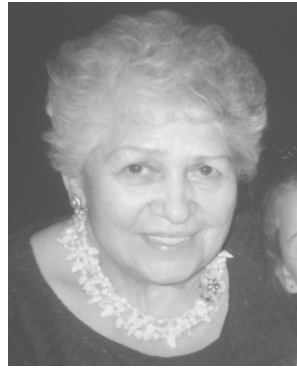

Vardas: Laima
Pavardė: Brėdienė
Gimimo metai: 1935m. (77 m).
Išsilavinimas: Aukštasis
Gyvenamoji vieta: Šiauliai

Su didžiausia padėka ir begaline meile prisimenu tėvelius ir jų žodžius: „Vaikeliai, mokykitės, nors gali būti ir labai sunku. Tai padės jums išsivaduoti iš nelaisvės, tik mokslas padarys jus protingus, o gal ir laimingus.“

Aš gimiau ir augau viename gražiausių Lietuvos miestų – Kaune, Panemunėj, prie pat Nemuno. Tėvelis (1897m.) buvo tarnautojas, Lietuvos savanoris, mamytė (1901m.) – namų šeimininkė.

Mūsų šeimoje augo penki vaikai – trys broliai: Boleslovas (1923 m.), Algirdas (1927 m.), Gediminas (1944 m.), sesutė Aldona (1932 m.) ir aš Laima (1935 m.).

1945 metais baigėsi mano vaikystė. Vyriausius brolius ir tėvelį suima ir kalina Kauno kalėjime.

Mamytė, likusi viena su trimis mažiausiais vaikais, sugeba išverti, pamaitinti šeimą iš turėtų produktų bei nunešti valgyti tėveliui ir broliams. Boleslovą 1946 m. nuteisia 20 m. katogos darbų ir 5 m. tremties atimant teisę grįžti į Lietuvą, o Algirdą nuteisia 10 m. kalėti ir 5 m. tremties. Tik 1964 m., po susirašinėjimų su Maskva, pavyko sužinoti, kad brolis Boleslovas 1947 m. mirė lageryje, Magadane.

Tėvelį paleido, bet neilgam. 1948 m. gegužės 22 d. naktį į namus įsiveržė *enkavedistai* (lietuviai) ir rusų kareiviai. Jie rėkė: „Galas jums, banditai, supūsit Sibire.“

Aš verkiau apsikabinusi broliuką ir bijojau pajudėti. Mamyte prirengė vaikus rūbais - kiek tik galėjo. Tėveliai surišo ryšulius, maisto, rūbelių (kiek leido), nunešė ir sukrovė į sunkvežimį, ant jų visi susėdo.

Sesutė buvo išėjusi pas tetą, ją atvežė į Sibirą tik po trijų metų. Tada sklido kalbos, kad vaikus atims nuo tėvų, vyrus atskirs. Ačiū Dievui, to neatsitiko.

Sunkvežimis sustojo Mauručių stotyje, prie Kauno. Sugrūdo į gyvulinius vagonus. Pravažiavus Uralo kalnus, atlupo nuo langų lentas liko tik spygliuota viela.. Usolje-Sibirskoje – galutinė kelionės geležinkeliu stotis. Naktį miegojome taigoje prie didžiulio laužo, kad nesusaltume, saugomi kareivių, kad nepabėgtume. Auštant perkraustė į didžiules roges, kurias traktorius tempė per upelius, pelkes, balas. Atvažiavo į Taljanus. Buvo saulėta diena, apstojo vietiniai gyventojai. Kalbėjo žodžius: banditai, fašistai, ir pirmą kartą išgirdau

rusiškus keiksmožodžius. Sunkiai pritapome, vaikai eidavo uogauti, grybauti, šienauti, plikomis kojomis minkėme molį plytų gamykloje. Dirbdavome už 15-20 km kolūkiuose, už darbą gaudavome pieno, bulvių. Miegojome dideliuose barakuose, ant medinių „tapčianų“ (medinių sukaltų lovų). Buvo labai kieta.

1950m.- rugsėjis, einu į šeštą klasę. Jau šiek tiek buvau pramokusi rusų kalbos, bet sunkiau sekėsi rašyti. 1952 m. aš baigiau septintą klasę, pažymėjime tik vienas ketvertas, o kiti vien penketai. Valio! Bet tėveliai liepė baigti vidurinę, kad galėčiau įstoti į medicinos mokyklą.

Po Stalino mirties (1953 m.) tremtiniams jau leido mokytis aukštosiose mokyklose. Atvažiavusi į Irkutską padaviau dokumentus ir įstojau į Medicinos institutą. Į Irkutską atvažiavo mokytis daug lietuvių, visų tikslas buvo vienas – mokytis.

1957 m. lapkritį leido grįžti į Lietuvą. Mokiausi trečiame kurse, po to mokslus leido tęsti KMI (Kauno medicinos institute). 1958 m. baigusi trečią kursą grįžau į seną gimtą miestą, apie kurį tiek daug svajojau.

1961 m. ištekėjau už bendrakursio Algirdo – gydytojo, traumatologo, gero organizatoriaus, žinomo sportininko. Tais pačiais metais baigiau institutą ir gavau paskyrimą į Šiaulius.

1963 m. gimė sūnus Algirdas, 1965 m. – duktė Rasa. Sūnus mokytojas, duktė gydytoja. Auga du anūkėliai Algirdukas ir Rūtelė. Jau 42 metai kaip aš baigusi studijas, dar tebedirbu vidaus ligų gydytoja. Tėvelis mirė 1969 m. nuo sunkios ligos, o mamytė 1995 m. - sulaukusi gilios senatvės. Amžinai bus šviesus jų atminimas ir tų žmonių, kurie padėjo man varge, padaršino, patarė geru žodžiu.